

Ema a jednorožec

Čarovné prsteny

Oldřiška Ciprová
Ilustrace Lenka Němcová

bambóok

bamb**oo**k

První kapitola

„Proč nemůžeš?“ zeptala se Barča Emy, když spolu šly ze školy, a posunula si brýle na nose svým typickým gestem.

Emu zamyšleně odtrhla oči od displeje mobilu a zvedla je k Báře.

„Promiň, co jsi říkala?“

„Emo, ty jsi nemožná,“ zakoulela kamarádka očima a obrátila je v sloup. „Ptám se tě, proč teď po škole nemůžeš k nám! Vždyť na zítra žádné úkoly nemáme.“

„Nemůžu, protože... jdu s Kristiánem na rande,“ zapištěla radostně a Barča se rozesmála taky, když viděla, jak je Emča nadšená.

„No konečně,“ dloubla Bára kamarádku něžně loktem do žeber. „Že mu to tedy ale trvalo.“

„Taky jsem se bála, že ta pusa, co mi v létě na konci školního roku dal, byla asi poslední,“ zahihňala se Ema. „Celé prázdniny jsem myslela na to, jak mě hezky políbil, a když jsem se vrátila od babičky, doufala jsem, že navážeme, kde jsme skončili.“

„No, je fakt, že s tebou od začátku týdne není k vydržení,“ rýpla si Barča.

„Nediv se, vždyť už jsme tři dny zpátky ve škole, vidíme se každý den a on mě jen pozdraví, hezky se usměje, prohodíme pár vět a nic,“ zabručela Ema. „To se nedalo snést. Ale teď je všechno jinak,“ dodala vesele a zamávala mobilem.

„Napsal ti?“

„Nejdřív jsem napsala já jemu, jak se má...“

„Ty jsi napsala první?“ vyjekla Barča. Ema zjevně porušila nepsané pravidlo, kdo má koho kontaktovat dřív.

„Psali jsme si každý den o prázdninách, tak mi přišlo v pohodě, že mu napíšu zase, i když jsme se už dneska viděli. Šel z vyučování dřív kvůli návštěvě doktora, tak jsem se ho zeptala, jak dopadl.“

„No, já nevím,“ řekla Barča pochybovačně.
„Každopádně se to vyplatilo,“ odsekla Ema radostně. „Ve tři mě vyzvedne a jdeme se projít do parku. Což je v podstatě rande. A možná bude i pusa!“

„Jsi blázen,“ konstatovala Barča, ale usmívala se. Byla ráda, že má Ema konečně lepší náladu.

„Já si myslím, že konečně můžu taky zažít něco pěkného, ne jenom samé nervy kvůli tomu, co se děje v Říši snů. Jako Vyvolená jsem si poslední dobou zažila dost stresů. Ale teď, když si Keira s Aurískem a Conallem hezky žijou jako rodinka a nikde žádný problém na obzoru, myslím, že je načase žít život i tady, ne jen ten v Říši snů.“

Ema měla na mysli poslední dobrodružství, kdy se malý jednorožec Aurísek musel zbavit své kouzelné moci, aby zachránil celý svět před nadvládou Tenebrise, krále Temnoty. Emina kamarádka, jednorožčí slečna a Aurískova maminka Keira, potřebovala Eminu pomoc víc než kdykoli předtím, a Ema se jako Strážkyně Říše snů musela o všechny postarat. Stálo ji to mnoho sil, ale celá záležitost přinesla i něco pěkného. Ema začala poznávat, co je to láska. Ano, přesně to, co král Temnoty nejvíc nenáviděl a pro co lidmi a obyvateli Říše snů pohrdal, Emě dávalo křídla.

Právě při tom dobrodružství se totiž hodně sblížila se svým spolužákem a kamarádem Kristiánem, se kterým po sobě už rok pokukovali. Ema se do chlapce začínala zamilovávat, a protože strávila celé prázdniny u babičky, nemohla se dočkat, až Kristiána zase uvidí. Proto byla lehce zklamaná, když se k ní sice choval přátelsky, ale k ničemu důvěrnějšímu se neměl.

„Máš pravdu, Emi,“ usmála se Barča. „Určitě máš právo si teď užívat. Bylo toho na tebe poslední dobou hodně, a i když sis u babičky odpočinula, rozhodně ti to „randíčko“ udělá radost.“

„Díky, Barčo. Moc se těším. Možná víc, než bych měla,“ zamyslela se Ema, „ale já si prostě nemůžu pomoci,“ dodala vzápětí zase tím nadšeným pískavým hláskem.

„Hlavně na něj nemluv takhle,“ protočila Barča oči a obě dívky se rozesmály.